

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg forstår baggrunden for det af hr. Poul Dam stillede spørgsmål ud fra en fælles ængstelse for, hvad dette problem kan udvikle sig til. Jeg er også enig med det ærede medlem i, at problemet omkring unges misbrug af nar-kotiske midler allerede er et meget omfattende og derfor meget alvorligt problem.

Jeg vil gerne sige, at hvis man skulle nære ængstelse for, at de igangværende undersøgelser af problemet skulle trække i langdrag og derved sinke iværksættelsen af fornøden indsats fra det offentliges side, så tror jeg ikke, der er grund til denne ængstelse. Der er nedsat et udvalg, og vi regner med meget snart at få forelagt et materiale, der skulle kunne danne grundlag for en forhåbentlig grundig bedømmelse af problemets omfang og karakter og samtidig give udgangspunkt for overvejelser om, på hvilken måde man bedst sætter ind for at hindre, at dette misbrug breder sig, og for at hjælpe de unge, der allerede er blevet misbrugere.

Som det vil være bekendt, er der under sundhedsstyrelsen i efteråret 1967 nedsat en arbejdsgruppe, som har til opgave at iværksætte en undersøgelse af misbrug af euforiserende stoffer blandt ungdommen og at udarbejde eventuelle forslag til egnet information om problemet. Arbejdsgruppen har en sådan sammensætning, at jeg tror, den netop har mulighed for at tilgodese det væsentlige, som ligger i det ærede medlems spørgsmål, at finde midler til at klare den sociale hjælp, der kan blive behov for, idet gruppen er sammensat af repræsentanter for justitsministeriet, socialministeriet, indenrigsministeriet, undervisningsministeriet og sundhedsstyrelsen samt psykiatrisk sagkyndige. Efter hvad der er oplyst for mig, venter man i løbet af denne måned at modtage arbejdsgruppens betænkning. Så snart den foreligger, vil sagen blive taget op til bedømmelse af regeringen, i første omgang således, at jeg sammen med justitsministeren, socialministeren, undervisningsministeren og indenrigsministeren vil gennemgå det foreliggende materiale.

Poul Dam: Det ville være utaknemligt af mig, hvis jeg ikke takkede statsministeren for denne redegørelse, der jo i så høj grad svarer til de synspunkter, som jeg har gjort gældende.

Jeg vil dog alligevel gerne understrege, at det haster helt fantastisk. Vi, der arbejder med unge mennesker i ungdomsklubber, i gymnasier, i højskoler og alle andre steder, står jo dagligt så at sige over for problemerne først og fremmest med unge, som allerede er blevet brugere eller misbrugere, og vi står uden virkelige muligheder for at hjælpe dem. Vi har ikke den fornødne sagskundskab, vi har ikke penge til at aflønne de mennesker, som vi gerne ville have til at hjælpe os med det. Vi har brug for det nu. Det er hver eneste dag, der går skæbner i stykker. Vi har vældig brug for nogle bevillinger — det drejer sig desværre om penge, jeg er ked af at måtte sige det: det drejer sig om penge. Opgaverne ligger der, og i øjeblikket kan ingen af disse institutioner klare de opgaver, de gerne ville klare.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg kan tilsige regeringens vilje til, så snart arbejdsgruppens betænkning foreligger, uden forsinkelse at gå i gang med de overvejelser, som jeg gav tilsagn om i mit første svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden: Det næste spørgsmål, der er stillet af Kjær Rasmussen til udenrigsministeren, vil i udenrigsministerens fravær blive besvaret af statsministeren.

Af *Kjær Rasmussen* til udenrigsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvorfor det har været umuligt for skiftende danske regeringer at give deres moralske støtte til de kræfter i USA, som har kæmpet så desperat mod det officielle USAs politik?“

Kjær Rasmussen: I erkendelse af, at det har været umuligt at få skiftende danske regeringer til at lytte til andre end de officielle USA-røster, har mit parti i sommer henvendt sig til de grupper i USA, man normalt betegner „det andet USA“. Vi har fået svar fra adskillige organisationer, f. eks. skriver Mary Clark — hun er formand for W.I.S.P. —:

„Den vigtigste ting, den danske regering kunne gøre, var at tage offentlig afstand fra USAs politik i Vietnam f. eks. ved at rejse spørgsmålet i FN.“

Den kendte børnelæge Benjamin Spock skriver: